

EVEIK
DAUGE,

BE
SU

MARIE-FRANÇOISE MURPHY.

Mano brolis Kvailys

JIS ATVERS JUMS
AKIS IR PAVOGS ŠIRDIS

Alma littera

1 SKYRIUS,

kuriame ponas Pimpinas sudaužo telefoną

Kleberas skersom dėbtelejo į brolių. Kvailys pusbalsiu mėgdžiojo metro durų garsą: „Pyyyyy... klapt.“

Stotyje įlipo kažkoks vyras ir atsisėdo greta Klebero. Už pavadėlio jis laikė vokiečių aviganį. Kvailys pasimuistė ant suolo.

– Jis turi šunį, – pasakė.

Aviganiao šeimininkas nuvėrė akimis tą, kuris kalbėjo, – jaunuolį šviesiomis, plačiai atvertomis akimis.

– Jis turi šunį, tas ponas, – pakartojo Kvailys, dar labiau sunerimęs.

– Taip, taip, – atsiliepė Kleberas, bandydamas jį sudrausminti surauktais antakiais.

– Kaip manai, galiu jį paglostyti? – pasiteiravo Kvailys, tiesdamas ranką į šunį.

– Ne! – atšovė Kleberas.

Vyras vieną po kito nužvelgė brolius, tarsi bandydamas įvertinti padėtį.

– O aš turiu triušį, – pranešė jam jaunuolis šviesiomis akimis.

– Negalima kalbinti žmonių, kurių nepažįsti, – subarė jį Kleberas.

Paskui pasiryžo ir atsisuko į vyrą su šuniu.

– Atleiskite, pone, jis – silpnaprotis.

– I-dio-tas, – patikslino anas, kapodamas skiemenis.

Vyras atsistojo ir netaręs nė žodžio timptelėjo už pavadėlio šunį. Kitoje stotyje jis išlipo.

– Paikšis, – bambtelėjo Kleberas.

– Ajajai, bjaurus žodis, – pasakė jo brolis.

Kleberas liūdnai atsiduso, metė žvilgsnį į langą. Išvydo stikle atsispindint savo dailią, protingą fizionomiją ir akinukus su siauručiais rėmeliais. Aprimęs įsispraudė giliau ant sėdynės ir žvilgtelėjo į laikrodį. Kvailys, kuris sekė kiekvieną jo judesį, timptelėjo aukštyn megztinio rankovės ir kritiškai apžiūrėjo savo riešus.

– O aš neturiu laikrodžio.

– Ir puikiausiai žinai kodėl. Po velnių, jau čia!

– Ajajai, negražus žodis.

Kleberas puolė prie durų, bet prieš lipdamas grįžtelėjo. Kvailys, iš pradžių sekęs jam įkandin, sustojo kaip įbestas.

– Nagi, greičiau! – riktelėjo Kleberas.

– Jos nori mane perpjauti.

Kleberas stvėrė jam už megztinio rankovės ir ištempė į peroną. Automatinės durys už jų užsidarė. Klapt.

– Nepagavo!

Kleberas vėl nutvėrė jam už rankovės ir nuvilko laiptų link.

– Kodėl aš neturiu laikrodžio?

– Sugadinai jį, kad pažiūrėtum, ar viduj yra žmoglis, prisimeni?

– Tiiiiip, – nutęsė Kvailys, palaimingai vypsodamas.

– Ir viduj buvo žmoglis?

– Ne! – riktelėjo Kvailys, vis toks pat patenkintas.

Prieš eskalatorių jis taip staigiai stabtelėjo, kad dvi moterys už jo atsitrenkė viena į kitą.

– Na, vis dėlto galėtumėt atsargiau! – pasipiktino jos.

Kleberas vėl patraukė broliui už rankovės, kad tas liptų ant slenkančių laiptų. Kvailys su siaubu įbedė akis į savo kojas, vieną po kitos jas kilsčiodamas. Paskui aprimęs dėl jų likimo vėl pakėlė galvą.

– Matei? – paklausė, kai jie atsidūrė pačiame viršuje. – Aš net neišsigandau. Kodėl viduje nėra žmoglio?

– „Žmogelio“, ne „žmoglio“, – pataisė Kleberas, kad padarytų galą tiems nesibaigiantiems „kodėl“.

Išgirdo, kaip brolis murma:

– Žmoglio, žmoglio.

Kartais Kvailys būdavo neapsakomai užsispyręs. Penktą minučių jis niūniavo:

– Žmoglis, žmoglis.

Kleberas dairėsi aplinkui, nelabai suvokdamas, kur link sukti. Paryžiuje jie dar tik antra savaitė.

– Dar toli?

– Nežinau.

Kleberas buvo privarytas iki paskutiniųjų. Jis nebepažino kvartalo. Kvailys sustojo šaligatvio viduryje ir sunėrė rankas.

– Noriu tėtės.

– Tėtės čia nėra. Jis Marnoje la Valè, o mes – čia... čia...

– Ap-či! – užbaigė Kvailys.

Ir nusijuokė iš tokio sąmojingo savo pokšto. Kleberas blankiai šyptelėjo. Kvailio protinis lygis buvo kaip trejų metų vaiko, sėkmingesnėmis dienomis – kaip trejų su puse.

– Mes Paryžiuje. Nagi, eikš, reikia paskubėti. O tai sutems.

– Bus vilkų?

– Taip.

– Žinai, aš galiu juos nušauti savo verolveriu.

Kleberas užgniauzė juoką. Jie nužingsniavo toliau. Netikėtai Kleberas atpažino gatvę, kuria jie ėjo. Tai čia. Kar-dinolo Lemuano gatvė, 45.

– Oi, ne, – užsispyrė Kvailys priešais lauko duris.

– Kas vėl?

– Aš nenoriu, čia pas senponę.

– Klausyk, jinai – mūsų senoji tetulė, senelės iš mamos pusės sesuo...

– Ji bjauri.

– Nelabai graži.

– Ji smirdi.

Kleberas suraukęs antakius pakėlė ranką prie telefon-spynės.

– Aha, 4... 6...

– 4, 6, 12, 1000, 100, – skubiai išbėrė Kvailys.

– Patylėk. 4... 6...

– 9, 12, B, 4, 7, 12...

Kleberas apdujęs stebeilijosi į skaičius.

– Spausk, spausk mygtukus! 9, 7, 12...

Kvailys ėmė įnirtingai spūscioti klavišus. Durys spragtelėjo ir atsidarė.

– Aš laimėjau!

Iš tikrųjų pro duris į lauką ėjo apkūni moteris. Kvailys stumtelėjo ją ir įsispraudė į vidų.

– Niekas nestumdo žmonių! – riktelėjo jam įkandin Kleberas. – Atsiprašyk ponios!

Kvailys keliais šuoliais jau buvo įveikęs penketą pakopų. Atsisukęs linksmi šūktelėjo:

– Atsiprašau, ponija! Tu per stora šitoms durims!

Ir nušoliavo laiptais aukštyn. Kleberas pabandė jį suturėti šaukdamas:

– Ketvirtas! Ketvirtas!

Kvailys užlėkė į septintą aukštą, nugarmėjo į trečią, paskui pakilo į ketvirtą. Pagaliau sustojo laiptų aikštelėje – iškoręs liežuvį, lekuodamas kaip šuo. Kleberas trumpam atsišliejo į sieną, pajutęs baisų nuovargį.

– Tu spaudi mygtuką?

Kvailys bijojo skambučio garso. Broliui skambinant, jis užsikimšo ausis.

– Ką gi, bet aš jau po vakarienės, – pareiškė senoji ponija, atidariusi jiems duris. – Senių sriubytė – pusę septynių. Na, jaunimas galbūt valgo kaip pakliūva, bet aš savo sriubą – šeštą...

– Nin, nin, nin, – mėgdžiojo ją Kvailys, labai susidomėjęs, kaip gergždžia jos beriami žodžiai.

– O tam kas dabar? – pasiteiravo tetulė ir kilstelėjo ranką, lyg taikydamosi jam užploti.

– Na, nekreipkite dėmesio, jis nėra piktas, – užtarė jį Kleberas.

– Aš tuoj ją nušausiu. Turiu verolverį!

Iš kelnų kišenės Kvailys išsitraukė žaislinį pistoletą. Senoji ponija suspigo.

– Ginklas! Jis turi ginklą!

– Betgi jis netikras, – įsiterpė Kleberas.

– Taip, bet sakykim, kad jis nušauna iš tikrųjų. Dėmesio, kai padarysiu „pum“, tu būsi mirusi. Dėmesio, senpone...

Kvailys neskubėdamas nusitaikė į tetulę, ši sukliko iš siaubo.

– Pum!

Senoji ponija spruko į virtuvę. Kvailys pažvelgė į brolių nuostabos ir pasididžiavimo sklidinomis akimis.

– Ji išsigando.

Paskui vis dėlto nusivylė:

– Ji nemirė. O aš turiu peilį.

– Pribaigsi ją kitą kartą.

Dviese sušveitę kilogramą lakštinių jie grįžo į mažą kambarėlį, kurį senoji tetulė buvo jiems išskyrusi. Kleberas išsiėmė mobilųjį telefoną. Kvailys nenuleido nuo jo akių.

– Tu turi tefeloną, – pasakė pavydžiai. – Kodėl aš neturiu tefelono?

– Nes tu per mažas, – išsiblaškęs atsiliepė Kleberas. – Aha, 01... 48...

– 12, 3, B, 1000, 100.

Kleberas persibraukė ranka per kaktą. Brolis vėl sumaišė jam galvą. Šiaip ar taip, kurių galų skambinti tėvui? Ponas Maliuri matė tik vieną sprendimą: pensionas. Jis lieps jam parvežti Kvailį atgal į Malikrua.

– Ku kū! – pasigirdo šelmiškas balsas.

Sukryžiaavęs kojas, Kvailys įsitaisė ant lovos, kažką slėpdamas sau už nugaros. Vylingai pakartojo: „Ku kū!“ Jam iš už nugaros kyštelėjo dvi minkštos pilkšvo audinio ausys. Jis pakratė jas.

– Tik jo ir betrūko, – murmtelėjo Kleberas.

– Kas čia toks?

– Nežinau.

Reikėjo pratęsti malonumą.

– Su „in“ viduryje, – paaiškino Kvailys.

– Sviedinys?

– Ne!

– Traukinys?

Kvailys springo juokais.

– Ponas Pinpinas?

– Taiiiiip! – riktelėjo Kvailys, kratydamas seną minkštą triušį, o jo ausys kresčiojo į taktą.

Čia suskambo mobilusis.

– Aš! – puolė maldauti Kvailys. – Aš „alio“.

Kleberas pašoko ant kojų, kad brolis nebandytų išplėšti telefono.

– Alio, tète?

– Ne, aš, aš: „Alio, tète“!

– Taip, gerai, – nerūpestingai tarstelėjo Kleberas. – Mes čia su ponu Pinpinu, viskas gerai... Senoji tetulė? Irgi gerai. Nors apskritai ne, ne visai.

Kleberas ryžosi išsipasakoti.

– Kvaileliui ji nelabai patinka. Jis nori ją nušauti.

Kleberas ne visad deramai suvokdavo, ką šneka.

– Ne, ne, ne tikrai! Savo verolveriu... Taip... taip... Žinau, tète. Aš už tai atsakau, aš to norėjau... Taip.

Užvertė akis į lubas, klausydamasis tėvo teisinimosi. Kvailelis – per sunki našta, per jį neįmanoma gyventi, jį vėl reikia įkurdinti Malikrua pensione. Tuo metu Kvailys, pažėręs ant lovos visą plastikinių figūrėlių *Playmobil* maišą, pusbalsiu niurnėdamas žaidė, atrodo, labai susikaupęs. Bet pastatęs ausis.

– O jisai negeras, – pasakė apie mažą juodai baltą kaubojų. – Jis keliaus į pensiją.

Kvailio veide šmėstelėjo niūraus pasitenkinimo išraiška. Žmogutis gavo savo: jis jam grasino, davė ausų, suleido vaistų. Paskui pabruko jį po pagalve.

– Gelbėkit! Gelbėkit! – sukliko mažasis kaubojus.

Šnekėdamasis su tėvu Kleberas stebėjo, kaip žaidžia brolis.

– Geriausia būtų išsinuomoti kokį būstą. Būsime nepriklausomi... Ne, ne, tėte, Kvailelio nereikia „prižiūrėti“... Jam jau dvidešimt dveji.

Kvailys buvo ką tik ištraukęs plastikinį žmogeliuką iš po pagalvės ir koneveikė jį:

– Tu i-dio-tas. Ir aš nebenoriu tavęs matyti. Iškasiu duobę. Tu keliausi į duobę ir paskui numirsi, o aš tavęs nesigailėsiu. Kur jis, kur ponas Pinpinas?

Susirūpinęs jis ieškojo triušio. Radęs ūmai atlėgo:

– Aaa! Va jis. Ponas Pinpinas užmuš Malikrua.

Ant lovos vyko siaubingos skerdynės. Ponas Pinpinas šleptelėjo tarp plastikinių figūrėlių, svaidė jas į šalis, tranškė į sieną.

– Ponas Pinpinas duoda į snukį, – tylutėliai pratarė Kvailys.

Paskui metė pasalūnišką žvilgsnį į brolių, besiginčijantį per telefoną:

– Šiaip ar taip, mes turime mamos paliktus pinigus. Tau nereikės mokėti nuomos... Taip, aš žinau, ką darau.

Gavęs blankų tėvišką palaiminimą, Kleberas išjungė mobilųjį. Kurį laiką sėdėjo padūmavusiu žvilgsniu, spausdamas telefoną prie krūtinės. Septyniolika metų. Jam septyniolika, jis ką tik užsirašė į baigiamąją klasę Henriko IV

licėjūje. Jo siekis buvo parengiamieji kursai, paskui – kuri nors aukštoji mokykla. Ir jis tąsosi su savotiška pabaisa. Savo broliu Kvailiu – tikrasis jo vardas buvo Barnabas – kuris tiki, kad žaisliniai triušiai gyvi.

– Kvaileli!

Barnabas liovėsi žaidęs, pratarė: „Mano brolis!“, lyg į jį būtų kreipęsis ponas Dievas.

– Klausyk, Kvaileli, mes susirasime namus mudviem dviem. Bet aš negalėsiu visą laiką būti su tavimi, nes po dviejų savaitių man reikės į mokyklą.

– Mokykla – negerai.

– Ne, gerai.

– O aš – kodėl aš neinu į mokyklą?

– Sakiau, paklausyk. Nori likti su manimi – turėsi pasistengti.

Kvailys klausėsi, pražiojęs burną, kupinas geros valios.

– Supranti, tu turėsi man padėti.

Kvailys pašoko.

– Tuoju viską sutvarkysiu ant lovos.

Kleberas atsiduso:

– Taip, taip...

Kitą dieną nuo pat ryto Kleberas nusprendė apeiti nuomos agentūras. Akimirka sudvejojo prieš palikdamas Kvailį namie.

– Ar būsi geras?

Kvailys linktelėjo taip, kad vos neišsinarino kaklo.

– Neįkyrėsi tetai?

Kvailys papurtė galvą, paskui šiek tiek prieštaringai pareiškė:

– O aš turiu peilį.

Ant slenksčio Kleberas vis dar dvejojo. Staiga jam topelėjo mintis: jis gali palaikyti su broliu ryšį. Paliko jam mobilųjį telefoną. Kvailys paėmė jį į rieškutes su baugščiu susižavėjimu. Kleberas jam paaiškino paskambinsiąs iki pietų sužinoti, ką jis veikia.

– Žiūrėk, kai jis suskamba, tu paspaudi mažą žalią telefoną.

Kleberas išėjo, o akyse jam liko stovėti apsalusio iš laimės brolio paveikslas. Vos užsidarė buto durys, Kvailys užriko:

– Pone Pinpinai!

Jis puolė į kambarį, kur ant pagalvės snūduriavo triušis.

– Ko taip rėkauji? – paklausė ponas Pinpinas.

– Aš turiu tefeloną! – sušuko Kvailys.

Ponas Pinpinas subruzdavo:

– Duok šen! Duok šen!

– Ne, jis mano. 4, 7, 12, B, 1000, 100.

Jis spūsčiojo klavišus, paskui pakėlė aparatą prie ausies.

– Alio? – pratarė. – Alio, pone ponias?

Atrodo, pasiklausė, paskui pakratė telefoną ir prispaudė prie ausies.

– Alio, pone ponias?.. Neveikia.

Ponas Pinpinas, vėl išsitiesęs, pasibruko ilgas minkštas rankas sau po galva ir dėjosi, kad jam visai neįdomu.

– Jis veikia, kai viduje yra žmoglis.

– Žmoglio nėra, – atsiliepė Kvailys, prisiminęs nesklاندumą su laikrodžiu.

– Ne, yra. Bet jis išlenda, kai tefelonas skamba.

Kvailys ilgai žiūrėjo į poną Pinpiną. Svarstė, kaip čia atsikirtus.

– Gerai, – tarė, dėdamas telefoną į šalį. – Pažaisim?

Galbūt iš pirmo žvilgsnio ponas Pinpinas ir galėjo atrodyti kaip senas triušis, vietomis išsitrynęs iki ataudų. Bet vos kalba pakrypsta apie žaidimus, jo ausys ima karštli-giškai judėti, o ilgos minkštos kojos, regis, spyruokliuoja.

– Ką žaidžiame?

– Malikrua.

– Ir vėl! Nežinai kito žaidimo?

– Kad tas įdomus.

Kvailys pasilenkė prie pono Pinpino, kuštelėjo jam į ausį:

– Duosi į snukį.

Ponas Pinpinas turėjo pripažinti: vis dėlto tai labai įdomus žaidimas.

Apie dešimtą, susodinus ratu aplink kaubojų figūrėles, kad šios neleistų jam pasprukti, suskambo mobilusis.

– Aš, aš! – užriko Kvailys.

Apkvaitęs iš susijaudinimo jis paspaudė telefono simbolį.

– Alio, Kvaileli! – prabilo Kleberas.

– Alio, pone ponia? Labas, kaip reikalai? Ačiū, gerai, oras gražus, iki pasimatymo, ponia.

– Palauk, čia tavo brolis...

Kiek išsigandęs Kvailys atsisuko į poną Pinpiną.

– Ten žmoglis.

– Daužyk tefeloną! – įsakė ponas Pinpinas, strykčiodamas vietoje. – Trenk į sieną!

Kvailys sviedė telefoną į sieną su kažkokiu bugščiu įniršiu. Paskui, kad galutinai pribaugtų, sutrypė kulnais. Apri-męs pasilenkė ir apžiūrėjo suniokotą aparatėlį.

– Matei jį? – pasmalsavo ponas Pinpinas, pasiruošęs sprukti.

– Nnne, – sudvejojo Kvailys.

– Taip ir žinojau, – pareiškė ponas Pinpinas, išsitiesdamas atgal ant pagalvės. – Jis mikropsokinis!

Po nesėkmingo skambučio Kleberas nusprendė grįžti į Kardinolo Lemuano gatvę. Kikeno, prisimindamas Kvailio toną, kai šis per telefoną išpyškino visas jam žinomas suaugusiųjų mandagybes. Kleberas norėjo būti laimingas. Merginai iš nekilnojamojo turto agentūros jis krito į akį. Ji pažadėjo iškart po pietų aprodyti jam dviejų kambarių butą. Kleberas jautėsi pajėgus susidoroti ir su mergina, ir su butu.

– Kvaileli! Kvaileli, kur tu?

Brolį rado sėdintį ant lovos ir vartaliojantį rankose kaubojų.

– Išsigandai? Kas negerai?

Staiga jo žvilgsnis užkliuvo už pasienyje numesto telefono išverstais viduriais.

– Žmoglio nėra, – prislėgtas pratarė Kvailys.

Susitikimas buvo paskirtas antrą valandą po pietų. Kleberas nebenorėjo palikti Kvailio namie. Dvidešimt dveji brolio metai įkvėpė agentūros darbuotoją labiau negu jo paties septyniolika. Svarbiausia išsiaiškinti, ar Kvailys sugebės per apsilankymą sukurti deramą iliuziją.

– Turėsi būti geras. Nieko nešnekėti. Niekur nelakstyti.

Sulig kiekviena brolio fraze Kvailys tylomis linkčiojo. Už tą telefono istoriją Kleberas jį kaip reikiant papurtė.

– Susišukuok. Nusiplauk rankas. Ir... parišiu tau kaklaraištį.

Paniuręs Kvailio veidas nušvito. Po pusvalandžio jis gėrėjosi savimi prieškambario veidrodyje. Jis vilkėjo marškinius, šviesų švarką ir tamsias kelnes, ryšėjo kaklaraištį. Kleberas atrodė ne toks patenkintas. Ir geriausiai sukirpti drabužiai ant Kvailio kadamuodavo kaip keisčiausias kaliausės apdaras.

– Prisimeni? Nė žodžio! – Kleberas prispaudė pirštą prie lūpų, kad geriau įkaltų nurodymus broliui į galvą. Žinoma, jis galėjo pristatyti jį kaip kurčnebylį, bet tai buvo neatsargu. Kvailys galėjo paaiškinti merginai, kad jis nemoka kalbėti.

Butas buvo Generolo Leklerko gatvėje, viršutiniame seno namo aukšte. Džekė laukė savo klientų. Prieš du mėnesius cigaretes ji pakeitė kramtomąja guma. Bet ką tik neištvėrė ir dabar rūkė, drauge žiaumodama gumą. Ji galvojo apie Kleberą. Tas berniūkštis meilutis. Jis turi vyresnį brolių. Jei tas panašus į Kleberą, tai jau darosi įdomu. Džekė graužė nagus, nepaliaudama rūkyti ir žiaumoti gumos.

Laiptų papėdėje Kleberas baigė instruktuoti brolių.

– Nieko nesakai, nesiblašakai. Tikiuosi, nepasiėmei savo verolverio?

– Ne.

Kleberas palypėjo dvi pakopas.

– Aš turiu peilį, – jam už nugaros pranešė Kvailys.

Kleberas atsisuko.

– Kas čia per pasakos apie peilį? Kur tas tavo peilis?

Kvailys neatsakė, tik sumirksėjo.

– Parodysi man?

– Ne, – atsakė Kvailys ir droviai sukikeno.

– Žinai, aš tuoj supyksiu, tuoj supyksiu! Nori, kad aš supykčiau?

Kartais Kleberas įsiusdavo. Kvailio akys prisipildė išgąščio.

– Tas peilis netikras.

– Parodyk.

– Nemonini.

– Ką?

Kvailys palypėjo ant tos pačios pakopos kaip Kleberas ir pasistiepęs ant pirštų galų pašnibždėjo jam į ausį:

– Tai mano pimpaliukas.

Kelias sekundes Kleberas neteko žado.

– Bet tu ir bukagalvis.

– Ajajai, negražus žodis.

Teliko tekinom dumti į septintąjį aukštą.

Išvydusi brolius Džekė nustebo. Aišku, šeiminio panašumo esama, bet jaunėlis atrodė vyresnis. Jo akys tamsios, nutviekstos vidinės liepsnos, o antrojo – šviesios tarytum langai, atverti į dangų. Tik ir lauk jose šmėstelint praskrendančių varnėnų. Klebero plaukai trumpi, dera prie tramdomos vylingos šypsenos. Kvailio – ilgi, susitaršę, šiaudų spalvos; jis visą laiką atrodė kažkur nutolęs. Džekė ištiesė jam ranką.

– Laba diena, – sučiaumojo.

Jau pamiršęs savo pažadus Kvailys išpyškino:

– Laba diena, kaip reikalai? Ačiū, iki pa...

– Tai čia pagrindinis kambarys? – šūktelėjo Kleberas, kad užgožtų brolio balsą.

Džekė krūptelėjo.

– Taip, čia svetainė – kaip matote, labai šviesi, langas į pietvakarius.

Kvailys muistėsi priešais ją. Jai teliko žiūrėti į jį.

– Aš turiu kaklo raištį, – pranešė jis, mat nebuvo tikras, kad ponia jį pastebėjo.

Ji kreivai šyptelėjo – šypsena veikiau panėšėjo į tiką.

– Iš tiesų mūsų laikais, kad susirastum būstą, verčiau padaryti gerą įspūdį.

Ji jautėsi nejaukiai, todėl išsiėmė iš pakelio dar vieną cigaretę ir spragtelėjo žiebtuvėliu.

– Tai pavojinga, – tarė jai Kvailys, kuriam buvo uždrausta žaisti su ugnimi.

– Taip, netrukus mesiu, – irzliai atsiliepė Džekė.

– Yra ir kitas kambarys? – įsiterpė Kleberas.

– Na, taip, kambarys su langu į šiaurę, tas tamsesnis, bet išėina į kiemą, labai ramus...

Kleberas ir Džekė perėjo į kitą kambarį. Kvailys su jais nėjo. Suglumęs dairėsi aplinkui. Broliis sakė, kad jie čia gyvens. Bet čia nėra nei kėdžių, nei stalo, nieko! Kvailys sėlino ant pirštų galų, baimindamasis pažadinti kažkokius šitos mįslingos vietos kerus. Paskui pastebėjo praviras duris. Pastūmėjo jas. Tai buvo spinta, įmontuota į sieną. Tuščia. Kvailys nusišypsojo ir įsibruko ranką į kišenę. Ištraukė dvi plastikines figūrėles. Buvo atsinešęs visą krūvą smulkių žaisliukų. Sustatė juos ant lentynos ir atkūrė miniatiūrinį butą. Kurį laiką, visiškai pamiršęs, kur jis, pusbalsiu šne-

kėdamas žaidė, įkišęs galvą į spintą. Džekė grįžo į svetainę lydima Klebero.

– Apžiūrinėjate spintas? – kreipėsi į Kvailį. – Tai iš tiesų šio buto privalumas. Daug vidinės erdvės daiktams susidėti.

Ji plačiai atlapojo dureles.

– Tik žiūrėk, kažkoks mažasis gyventojas pamiršo savo žaisliukus. Atleiskite...

Ji ištiesė ranką, siekdama nuimti nuo lentynos figūrėles.

– Mano *Playmo!* – užriko Kvailys.

Pasipiktinęs atsigrėžė į brolių.

– Ji vagia mano *Playmo!* Aš ją užmušiu. Aš turiu peilį!

Džekė paleido iš rankų žmogeliukus. Persigandusi atatupstom traukėsi per kambarį.

– Liaukis, Kvaily! – riktelėjo Kleberas. – Nieko baisaus, panele, jis debilas. Jis...

Kvailys skubiai brukosi į kišenes savo žaisliukus.

– Išeikite! Eikit iš čia! – įsakė Džekė.

– Bet juk viskas gerai, nėra jokio reikalo kalbėti su mumis tokiu tonu, – atšovė Kleberas. – Beje, jūsų dviejų kambarių butas gerokai per brangus. Eikš, Kvaileli. Mums nereikia šitų namų.

Kvailys metė į agentūros darbuotoją pergalingą žvilgsnį.

– Visų pirma čia netgi nėra kėdžių!

Gatvėje Kleberas nepratarė nė žodžio. Visą dieną jautėsi slystąs į kažkokį absurdą. Judėjo kaip automatas. Sulaikė brolių ant šaligatvio krašto, kai tas buvo bepuoląs skersai automobilių srauto.

– Žmoglis raudonas, – paaiškino jam.

Kitoje gatvės pusėje Kvailys pastukseno į pažaliavusio žmoglio stiklą. Apskritai Kleberas gailėjosi vargšo vaikino. Jei neras sprendimo, gaus parvežti jį į Malikrua. Pakeliui į namus Kleberas prie „Senajo kardinolo“ viešbučio durų pastebėjo aprūdijusią geležinę lentelę: „Kambariai savaitei“. Pagalvojo: kol susiras butuką, galėtų savaitei išsinuomoti čia kambarį. Jam knietėjo pasprukti nuo senosios tetulės.

– Eikš, – tarė, nutvėręs Kvailiui už rankovės.

Vestibiulis buvo tuščias, aplink tvyrojo dulkių kvapas. Keli raktai už registratorės stalo, regis, jau seniai laukė kliento.

– Atsiprašau!.. – šūktelėjo Kleberas.

Sunerimęs Kvailys susibruko rankas į kelnių kišenes.

– Laba diena, – pasigirdo už jų prikimęs balsas.

Prie brolių Maliuri artinosi mergina, gausiai išsidažiusi ir striukai apsitačiusi. Kvailys be galo mėgo ponias, kurios purškiasi skankvapiais. Jis plačiai jai nusišypsojo.

– Nagi, kaip laikaisi? – ji nutvėrė jam už kaklaraiščio.

Kleberas apstulbęs įbedė akis į ją.

– Aš turiu kaklo raištį, – pranešė jai Kvailys, labai išdidus, kad ponias pastebėjo jį iš pirmo žvilgsnio.

– Ir ko pageidautum, ką tau padaryti, mano triušeli? – pasiteiravo jo mergina, primerkusi akis.

Sulig žodžiu „triušelis“ Kvailys atsargiai kažką išsitraukė iš kišenės.

– Ku kū! – šelmiškai pratarė.

Išlindusios iš kišenės judėjo dvi minkštos ausys.

– Kas čia tokio? – kiek neryžtingai paklausė mergina.

– Kas čia toks? – pataisė ją Kvailys. – Su „in“ per vidurį.

Kleberui toptelėjo: „Kekšė“, jis čiupo Kvailiui už rankovės.

– Eik šen, – pakuždėjo.

Bet tą pačią akimirką Kvailys už ausų ištraukė triušį ir pakratė jį merginai po nosim. Šioji persigandusi riktelėjo.

– Tai ponas Pinpinas! – įsismaginęs sušuko Kvailys.

Tempdamas brolių į gatvę Kleberas dar spėjo išgirsti, kaip mergina šaukia:

– Tie tai nesveiki, anie du!

Kleberas neskubėjo grįžti į apytamsį senosios tetulės butą. Nusprendė parodyti Kvailiui iš prabangių baltų paausuo-
tų akmenų pastatytą Henriko IV licėjų.

– Matai, čia mano mokykla.

– Negraži.

Jie patraukė toliau iki Liuksemburgo sodo. Kvailys norėjo parodyti ponui Pinpinui mažus burlaiviukus. Broliai Maliuri įsitaisė baseino pakraštyje, Kvailys pasisodino triušį ant kelių.

– Tavo Pinpinas šiūra, – pasakė Kleberas. – Nereikia jo šitaip brukti į kišenes.

– Ne Pinpinas. Ponas Pinpinas.

– Gerai, – šypsodamasis murmtelėjo Kleberas.

Jis žiūrėjo, kaip aplink baseiną laksto vaikai, vaikydamiesi laivelius. Pirštų galais pateliūškavo vandenį. Vakarėjo. Jam nuspjaut. Į ką? Į tai, ką kiti gali pagalvoti apie Kvailį ir jo triušį. Jis ištraukė ranką iš vandens ir uždėjo Kvailiui ant kelio.

– Eime.

– Tu mane sušlapinai vandeniu.

Prieš grįždami jie užsuko į vietinį prekybos centriuką, ieškodami pieniško „Princo“ šokolado. Kleberas kantriai

lūkuriavo prie kasos, skaitinėdamas prismeigtus pirkėjų skelbimėlius. Staiga suraukė antakius. Lemtis siuntė jam ženklą: „Studentai ieško dviejų gyventojų bendrai buto nuomai. Skambinti: 06...“ Kleberas užsirašė numerį ant panaudoto metro bilieta.

Grįžus pas senąją tetulę Kvailys pareikalavo vonios. Pirmiausia į vonios kambarį nusitempė maišą plastikinių figūrėlių.

- Nekišk į vandenį pono Pinpino, – įspėjo jį Kleberas.
- Ne.
- Palik jį ant lovos.
- Taip.

Vos brolis atsuko jam nugarą, Kvailys apmuturiavo Pinpiną savo pižama ir nuskuodė į vonios kambarį.

– Ei, tu mane uždusinsi! – kepurinėdamasis suniurzgė ponas Pinpinas.

Įsitaišęs ant skalbimo mašinos, jis išmeigė akis į pilnėjančią vonią.

- Įdėsi putų?

Kvailys atsuko mėlyną butelį, kliūstelėjo į vandenį gerą ketvirtį.

– Daugiau! Daugiau! – šaukė ponas Pinpinas, strykčiodamas nuo kojos ant kojos.

- Nesąmonė, – griežtai tarė jam Kvailys.

Ponas Pinpinas apsimetė neišgirdęs.

- Įsirengiame stovyklą?

Kvailys turėjo plastikinę palapinę, slidininkų, valtį ir pingvinų. Visa tai sudarė be galo įtikinamą stovyklavietę.

- Pamečiau vieną slidę, – pasakė Kvailys.

Jis pažėrė visą krepšį ant grindų plytelių ir ėmė kuistis.

– Suk velniai! – pareiškė ponas Pinpinas.

– Ajajai, bjaurus žodis.

– Nusispyjaut.

Jie sukikeno. Paskui abu paniro į putas, paskandino slidininkus, išgelbėjo pingvinus, yrėsi tarp ledkalnių. Po valandos vonia pravėso, grindys sušlapo, o ponas Pinpinas visas apsunko nuo vandens.

– Sveriu dvi tonas, – tarė.

– Suk velniai! – pareiškė Kvailys.

Apie nelaimę reikėjo įspėti Kleberą.

– Na ir jaukalynė! Tu ir vėl sušlapinai savo triušį. Viską čia sutvarkyk.

Kvailio nereikėjo dusyk prašyti. Plastikinės figūrėlės dingo krepšyje.

– Aš pamečiau slidę.

– Blogai, – pasakė Kleberas.

Kiek galėdamas jis išgrėžė žaislą, paskui už ausų padžiovė jį ant skalbinių virvelės.

– Galų gale tu nudirsi šitam triušiu kailį.

Kvailys dėbtelėjo į poną Pinpiną ir patraukė pečiais. Už kvailystes reikia mokėti. Kleberas ilgiau žiūrėjo į žaisliuką. Vieną dieną jis nueis skutais. Pagalvojus apie tai jam suspaudė širdį.